

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 2009/10000

Ședința publică de la 09.04.2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE - [Nume]

Judecător - [Nume]

Judecător - [Nume]

Grefier - Virginia Păun

Pentru astăzi fiind amânată pronunțarea asupra recursului declarat de reclamanta SC [Nume] Brașov împotriva sentinței civile nr. 2009/10000 pronunțată de Tribunalul Brașov – secția de contencios administrativ în dosarul nr. 2009/10000, având ca obiect „acțiune în constatare”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la pronunțare se constată lipsa părților.

Procedură legal îndeplinită.

Dezbaterile în cauza de față au avut loc în ședința publică din 09.04.2010, când partea prezentă a pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta, iar instanța în temeiul art.146 Cod procedură civilă pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise și în baza art.260 alin.1 Cod procedură civilă, în vederea deliberării, a amânat pronunțarea pentru 6 aprilie 2010, respectiv pentru astăzi 9 aprilie 2010.

CURTEA

Asupra recursului de față

Constată că prin Sentința civilă nr. 2009/10000 pronunțată de Tribunalul Brașov – secția comercială și de contencios administrativ s-a respins acțiunea formulată de reclamanta SC [Nume] în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Controlului Fiscal.

Pentru a pronunța această soluție prima instanță a reținut următoarele :

În perioada [perioada] organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Brașov au efectuat o inspecție fiscală parțială la societatea reclamantă având ca obiectiv: ”verificarea modului de respectare a prevederilor normelor legale în vigoare care reglementează actele și faptele de comerț, legalitatea actelor de aprovizionare și la plată cu regim special identificate în evidența contabilă (facturi fiscale și chitanțe) și stabilirea eventualului prejudiciu prevăzut de obligațiile fiscale care sunt neînregistrate și neachitate”, tematică fixată de I.P.J. Brașov prin adresa nr. [număr].

În urma acestui control, prin Raportul de Inspecție fiscală nr. 100/2001 și prin Decizia de impunere nr. 100/2001 s-au stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare în cuantum de 100.000 reprezentând T.V.A., impozit pe profit și accesorii.

De esența contenciosului administrativ este de a stabili dacă petenta are dreptul de deducere a T.V.A în valoare de 100.000 aferentă unor facturi fiscale de achiziționare a mărfurilor înregistrate în contabilitate în perioada 1.1.2000 - 31.12.2000 însă apreciate de intimată că nu îndeplinesc calitatea de document justificativ.

Pentru aceleași considerente prima instanță a analizat și dacă societatea reclamantă datorează bugetului de stat diferență de impozit pe profit de 100.000 stabilită suplimentar în perioada 1.1.2000 - 31.12.2000.

În perioada 1.1.2000 - 31.12.2000 societatea reclamantă a înregistrat în evidențele contabile facturi fiscale de aprovizionare cu marfă, care s-au dovedit a fi fictive, în valoare totală de 100.000 din care T.V.A în valoare de 100.000.

S-a reținut faptul că organele de control au stabilit că reclamanta din prezenta cauză nu poate beneficia de dreptul de deducere a T.V.A aferentă acestor facturi în condițiile în care a înregistrat în contabilitate facturi fiscale care nu îndeplinesc calitatea de document justificativ, acestea neaparținând furnizorilor înscrși pe ele sau având serii de numerotate care nu au fost alocate de distribuitorii autorizați pentru emiterea de documente cu regim special iar facturile în cauză nu au fost completate cu toate elementele de identificare cum ar fi : date privind expediția mărfii, numele delegatului, semnătura de primire a mărfii, numărul de înmatriculare de la O.R.C. atât al furnizorului cât și al beneficiarului, adresa, contul și banca furnizorului și beneficiarului.

Tribunalul a reținut aplicabilitatea în cauză a dispozițiilor art. 6 din H.G nr.831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora. Potrivit textului de lege menționat : "Procurarea și utilizarea de formulare tipizate cu regim special de înscriere și numerotare din alte surse decât cele prevăzute în prezenta hotărâre sunt interzise. Operațiunile consemnate în aceste formulare nu pot fi înregistrate în contabilitate, iar bunurile care fac obiectul tranzacțiilor respective sunt considerate fără documente legale de proveniență".

Pe cale de consecință, s-a observat că prin formulare tipizate aprobate de H.G nr. 831/1997, se stabilesc elementele menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate. Înscrierea datelor în aceste formulate se face potrivit reglementărilor cuprinse în normele generale privind documentele justificative și financiar contabile.

De asemenea s-a reținut în cauză și aplicabilitatea dispozițiilor art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991 republicată, referitor la documentele justificative.

Potrivit prevederilor legale, reclamanta nu poate fi trasă la răspundere pentru modul de procurare de către furnizor a documentelor cu regim special dar aceasta avea obligația de a verifica elementele înscrise în facturile de achiziționare a mărfurilor, de a verifica elementele de identificare a furnizorilor de mărfuri.

Astfel, prin înregistrarea în contabilitate a facturilor fictive, reclamanta a dedus în mod eronat T.V.A. aferent acestor facturi. Ori, voința legiuitorului, astfel cum este exprimată prin art. 19 din O.U.G nr. 17/2000 privind T.V.A. și art. 24 alin. (1) lit. a din Legea nr. 345/2002 privind T.V.A, este cât se poate de clară S-au citat dispozițiile art. 19 din O.U.G nr. 17/2000 privind T.V.A , art. 24 alin. (1) lit. a din Legea nr. 345/2002 privind T.V.A.

În soluționarea justă a cauzei s-a avut în vedere și aplicabilitatea prevederilor art. 10.12 și pct. 11.7 din H.G nr. 401/2000 pentru aprobarea Normelor de aplicare a O.U.G nr. 17/2000 privind T.V.A și art. 62 din H.G nr. 598/2002 pentru aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 345/2002 privind T.V.A. , art. 25 pct. B, lit. b din O.U.G nr.17/2000 privind

T.V.A și art. 29 pct. B, lit. b din Legea nr. 345/2002 privind T.V.A., astfel cum au fost la modul concludent expuse prin decizia emisă de pârâtă.

Din cadrul legislativ menționat s-a reținut că, cumpărătorul poate fi tras la răspundere pentru neverificarea întocmirii corecte a documentelor de intrare a mărfii în gestiune respectiv dacă facturile fiscale emise de furnizori conțin toate elementele de identificare și anume adresa furnizor/prestator, cont bancar, denumire bancă, numărul de înregistrare la Oficiul Registrului Comerțului, codul fiscal, denumirea în clar a furnizorilor (nu ștampila pătrată sau rotundă a acestuia), adresa completă a cumpărătorului, date de identificare a persoanei care efectuează livrarea bunului: nume și prenume, seria și numărul actului de identitate, semnătura de primire, cod numeric personal.

S-a observat că întrucât facturile fiscale existente la dosarul cauzei nu aparțin furnizorilor înscrși pe ele sau au serii de numerotare care nu au fost alocate de distribuitori autorizați pentru emiterea de documente în regim special și nu conțin toate elementele de identificare și anume adresa furnizor/prestator, cont bancar, denumire bancă, numărul de înregistrare la Oficiul registrului Comerțului, codul fiscal, denumirea în clar a furnizorului (nu ștampila pătrată sau rotundă a acestuia), adresa completă a cumpărătorului, date de identificare a persoanei care efectuează livrarea bunului : nume și prenume, seria și numărul actului de identitate, semnătura de primire, cod numeric personal, acestea nu au calitatea de document justificativ, astfel că reclamanta nu are drept de deducere a T.V.A. aferentă acestor intrări de mărfuri.

S-a reținut în cauză și incidența prevederilor Ordinului nr. 425/1998 emis în temeiul art. 4 din Legea nr. 82/1991 și art. 2 din H.G nr. 831/1997 la secțiunea I lit. B - Norme Generale privind documentele justificative și financiar contabile.

Organul de inspecție fiscală a considerat ca nedeductibile fiscal cheltuielile în valoare de 1.200.000 lei reprezentând costul mărfii achiziționate în baza acestor facturi fiscale care nu îndeplinesc calitatea de document justificativ, procedând la recalcularea profitului impozabil și a impozitului pe profit aferent perioadei aprilie - decembrie 2001 și ianuarie - martie 2002, stabilind un impozit pe profit suplimentar în valoare de 120.000 lei, dobânzi în valoare de 120.000 lei, penalități în valoare de 120.000 lei și majorări de întârziere în valoare de 120.000 lei.

S-au reținut în soluționarea cauzei aplicabilitatea dispozițiilor art. 6 din H.G nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora mai sus menționat coroborat cu pct. 119 din Regulamentul de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991 aprobat prin H.G nr.704/1993 și prevederile art. 6 din Legea contabilității nr. 82/1991 , republicată.

Tribunalul a reținut că facturile fiscale emise către reclamantă de către furnizorii de marfă nu aparțin acestora sau au serii de numerotare care nu au fost alocate de distribuitori autorizați pentru emiterea de facturi și nu conțin toate elementele de identificare și anume adresă furnizor/prestator, cont bancar, numărul de înregistrare la Oficiul Registrului Comerțului, denumirea furnizorului și codul fiscal fiind evidențiată prin ștampila pătrată a societății, lipsesc datele privind expediția mărfii, semnătura de primire a mărfii, adresa completă a cumpărătorului.

S-a arătat că reclamanta avea obligația de a verifica dacă documentele emise de furnizorii de marfă sunt corect întocmite și conțin toate elementele de identificare al acestora.

De asemenea, instanța s-a mai reținut incidența prevederilor pct.5, alin. (6) din O.U.G nr. 217/1999 pentru aprobarea și modificarea O.G nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și menținute în art. 9 pct.8 lit. j din Legea nr. 414/2002 privind impozitul de profit, astfel cum au fost în mod corect menționate de Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov prin decizia emisă.

Având în vedere prevederile legale enunțate și documentele de intrare a mărfii în gestiune anexate în copie la dosarul cauzei, s-a constatat că cheltuielile în valoare de lei, cu descărcarea de gestiune cu mărfuri înregistrate în evidența contabilă în baza înscrisurilor care nu au calitatea de document justificativ nu sunt deductibile fiscal.

Astfel, prin considerarea ca nedeductibilă fiscal a sumei de privind descărcarea gestiunii cu mărfuri organul de inspecție fiscală în mod legal a stabilit suplimentar impozit pe profit în valoare de potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1) din O.U.G nr.217/1999 pentru aprobarea și modificarea O.G nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și menținute prin art. 7 alin. (1) din Legea nr. 414/2002 privind impozitul pe profit.

De asemenea s-a reținut că dobânzile în valoare de , penalități în valoare de și majorări de întârziere în valoare de aferente impozitului pe profit stabilit suplimentar au fost calculate de organul fiscal potrivit prevederilor art. 13 din O.G nr.11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, art. 12,12,14 și 16 din O.G nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare și art. 108,114,115 și 120 din O.G nr.92/2003, republicată, privind Codul de procedură fiscală.

Mai mult potrivit Deciziei nr. V/15 ianuarie 2007 a Înaltei Curții de Casație și Justiție dată în soluționarea recursului în interesul legii, s-a statuat, cu titlu obligatoriu pentru instanțe că în aplicarea dispozițiilor art. 6 alin.2 din legea contabilității nr. 82/1991 republicată că, ” taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea T.V.A.

S-a reținut în considerentele deciziei că prevederile Legii contabilității nr.82/1991 și cele ale regulamentului de aplicare a acesteia nu conțineau criteriile de stabilire a mențiunilor sau informațiilor ce trebuiau să le conțină documentele justificative, cu numai obligativitatea prezentării acestor documente, prin Legea nr. 345/2002 s-au specificat și mențiunile și informațiile pe care trebuie să le conțină aceste documente.

Tribunalul a înlăturat concluziile expertului contabil ca nefiind pertinente cauzei în raport cu înscrisurile depuse la dosar și prevederile legale aplicabile în materie.

Față de aceste considerente de fapt și de drept, s-a respins acțiunea.

Împotriva acestei sentințe a declarat **recurs reclamanta** criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie în baza art. 304 indice 1 Cod procedură civilă.

În dezvoltarea motivelor de recurs se arată că:

Organul de soluționare a contestației și instanța de fond au invocat ca temei de drept pentru respingerea contestațiilor recurente reclamate, acte normative care nu erau în vigoare la momentul încheierii facturilor și chitanțelor fiscale fiind astfel încălcat principiul tempus regit actum. Instanța de fond nu a avut în vedere faptul că pentru anul 2000 se împlinise deja termenul de prescripție, organele fiscale nemaifiind în drept să verifice documentele fiscale mai vechi de 5 ani.

Organul de soluționare a contestației și instanța de fond au reținut în considerente aspecte de fond care nu au fost cuprinse în actele administrativ fiscale atacate, nu au putut fi astfel contestate de recurenta reclamantă și nici nu au fost puse în discuția părților. Instanța de fond a agravat situația recurente reclamate în propria cale de atac, fiind astfel încălcat principiul non reformatio in prejus.

Decizia organului de soluționare a contestației și sentința atacată sunt nelegale și neîntemeiate. Recurenta reclamantă a solicitat instanței să analizeze cauza sub toate aspectele, inclusiv a celor evocate în fața primei instanțe și a organului de soluționare a contestației.

Recurenta reclamantă susține că nu a săvârșit vreun fapt ilicit, nu a cauzat vreun prejudiciu bugetului statului și nu a acționat cu vinovăție, forma de vinovăție cerută de lege.

Prima instanță nu a avut în vedere absolut deloc concluziile raportului de expertiză contabilă întocmit în cauză, proba pe care instanța de fond a încuviințat-o, considerând-o utilă, pertinentă și concludentă, solicitându-se instanței de recurs să aibă în vedere și dispozițiile acestei expertize întocmite la fond, precum și să încuviințeze întregirea expertizei ori o nouă expertiză, având obiectivele menționate.

Dispozițiile art. 6 din HG nr. 831/1997 invocate de organele de control ca temei de drept și care au stat la baza măsurilor dispuse nu au fost încălcate de către recurenta constatare.

La marfa cumpărată și vândută s-au calculat toate obligațiile fiscale aferente (TVA și impozit pe profit sau venit după caz). Prin urmare rezultă că nu au fost încălcate dispozițiile legale invocate de organele de control.

Pentru justificarea cuantumului TVA, se dețin documentele legale care constau în exemplarul original al facturii fiscale sau, după caz, alte documente specifice aprobate potrivit Hotărârii Guvernului nr. 831/1997, pentru bunurile și serviciile cumpărate de la furnizorii din țară, conform art. 62-(1) din HG nr. 598/2002. Față de această situație se consideră că măsura se situează în afara cadrului legal. De altfel, majorarea profitului contabil pentru perioada în cauză nu a fost motivată.

Societatea contestatoare este cumpărător de bună credință. În literatura juridică și în Constituția României, buna-credință ca și nevinovăția se prezumă, nu trebuie dovedite.

De altfel, în acest sens a fost formulată și adresa înregistrată la Ministerul Finanțelor nr. 5000/2005 prin care organul ierarhic superior recunoștea prevalența prezumției de nevinovăție. Pe cale de consecință, reprezentanții Ministerului de Finanțe nu au temei legal pentru a refuza rambursarea TVA.

La dosar au depus **întâmpinare pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov și Direcția Controlului Fiscal Brașov** solicitând respingerea recursului. Se menționează că reclamanta a înregistrat în contabilitate facturi fiscale fictive care nu îndeplineau calitatea de documente justificative. Se dau mai multe exemple de astfel de facturi. În aceste condiții se consideră că în mod corect organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar impozit pe profit și s-a constatat că s-a dedus în mod eronat TVA.

În recurs s-a administrat **proba cu înscrișuri**. S-au solicitat facturile considerate de organul fiscal ca fiind necorespunzătoare sau fictive, s-au emis adrese la emitenții de facturi și de asemenea s-au solicitat relații la Inspectoratul de Poliție al Județului Brașov Serviciul de Investigare al fraudelor și Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov față de susținerile organului fiscal că documentele societății au fost studiate la sediul organelor de cercetare penală.

Analizând actele și lucrările dosarelor, sentința civilă recurată raportat la motivele de recurs și probele noi administrate Curtea constată că **recursul este fondat**.

În perioada în cauză au fost verificate de organele fiscale documentele puse la dispoziție, conform susținerilor pârâtelor, de către Inspectoratul de Poliție al Județului Brașov

S-a reținut că din verificarea efectuată asupra facturilor ridicate de la **SC Diverta Media SA București și CN Imprimeria Națională SA** s-a constatat că facturile fiscale de aprovizionare cu mărfuri nu aparțin furnizorilor înscriși pe ele sau seria și numărul facturilor nu figurează în plaja de numere alocată de distribuitorii autorizați, sau plajele de numere au fost atribuite altor agenți economici decât celor care le-au emis. Aceste documente au fost înregistrate în evidențele contabile deși în conformitate cu prevederile legale în vigoare acestea nu îndeplinesc calitatea de documente justificative.

Având în vedere constatările efectuate asupra acestor facturi fiscale, organele de inspecție fiscală au stabilit impozite și taxe datorate către bugetul de stat.

Față de aceste aspecte avute în vedere de organul de soluționare a contestației și de instanța de fond Curtea a efectuat mai multe adrese către CN Imprimeria Națională, prin care a solicitat verificarea facturilor indicate ca fiind neconforme. CN Imprimeria Națională a răspuns că : „ În perioada 1998-2002, potrivit OMFP nr. 90/1998, înlocuit ulterior de OMFP nr. 1603/22.11.2002, formularele tipizate cu regim special au fost înseriate și numerotate conform sistemului unitar de înscriere și numerotare gestionat de către C.N Imprimeria Națională S.A , sistem ce cuprinde un număr de 14 elemente de identificare din care : a.) primele două căsuțe reprezintă codul rutier al județului utilizatorului; b.) următoarele trei căsuțe reprezintă codul (seria) de identificare a formularului; c.) următoarele șapte căsuțe reprezintă numărul formularului; d.) ultimele două căsuțe reprezintă codul unității tipografice care a tipărit formularul, cod stabilit de către C.N Imprimeria Națională SA.

Exemple : 1.) B ALX 8885351 05 pentru un formular livrat unui agent economic din București; 2.) IF ALZ 0072277 12 pentru un formular livrat unui agent economic din județul Ilfov.

Ca urmare, pentru a putea efectua demersurile ce se impun în vederea stabilirii autenticității formularelor cu regim special menționate în adresă, este necesar să se comunice toate elementele de identificare ale acestor formulare, respectiv ultimele două cifre înscrise pe fiecare formular, care reprezintă codul tipografiei care l-a tipărit.”

Instanța a pus în vedere pârâtei să furnizeze aceste date și a făcut demersuri în la organele de cercetare penală pentru a putea comunica copii după facturile menționate în raportul de inspecție fiscală ca neîndeplinind calitatea de act justificativ.

Adresa trimisă la Imprimeria Națională care cuprindea o listă a facturilor contestate reținute în raportul de inspecție fiscală a fost restituită cu mențiunea că nu se poate face verificarea solicitată deoarece nu s-au comunicat codurile corecte. Deși s-a revenit cu o copie după situația facturilor analizate cu ocazia controlului efectuat depusă la dosar de pârâtă nu s-a primit un alt răspuns din partea CN Imprimeria Națională SA .

În raport se menționează că acestea ar fi stabilit ca urmare a verificărilor efectuate că o parte din acte au fost ridicate și întocmite de aceeași societate care a livrat marfa, iar o parte din acte au numere și serii atribuite altor societăți decât furnizorii înscrși în documente. Pârâtele nu au putut produce nici o probă în sensul celor susținute.

Înscrierile ridicate de Poliție nu au fost restituite societății în totalitate. În 2005 s-a pronunțat scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților

Curtea constată că în situația prezentată este în imposibilitatea verificării legalității și temeiniciei raportului de inspecție fiscală și a actelor subsecvente acestuia sub aspectul arătat, respectiv dacă plajele de numere au fost atribuite altor agenți economici decât celor care le-au emis.

Nu au existat alte motive de înlăturare a facturilor din anexă. În acest sens sunt și concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză. Expertul a arătat că operațiunile patrimoniale au fost corect și legal înregistrate în evidența contabilă a societății, iar documentele verificate de expert conțin toate elementele principale prevăzute în structura formularelor aprobate.

Atât pârâtele cât și prima instanță au reținut că facturile fiscale emise către reclamantă de către furnizorii de marfă nu aparțin acestora sau au serii de numerotare care nu au fost alocate de distribuitori autorizați pentru emiterea de facturi și nu conțin toate elementele de identificare și anume adresa furnizor/prestator, cont bancar, banca, numărul de înregistrare la Oficiul Registrul Comerțului, denumirea furnizorului și codul fiscal fiind evidențiată prin

ștampila pătrată a societății, lipsesc datele privind expediția mărfii, semnătura de primire a mărfii, adresa completă a cumpărătorului.

Se arată că reclamanta are obligația de a verifica dacă documentele emise de furnizorii de marfă sunt corect întocmite și conțin toate elementele de identificare ale acestora. Această obligație care incumbă acesteia a fost îndeplinită. Nu s-a invocat lipsa elementelor de identificare sau completarea incorectă a facturilor ci că facturile fiscale nu aparțin emitentilor. Aceste aspecte au fost imposibil de verificat chiar și de instanța de judecată, iar organul de inspecție fiscală nu și-a putut proba susținerile. În raportul întocmit nu a menționat toate datele care ar fi permis verificarea facturilor, iar ulterior nu a fost în măsură să-și susțină cu probe actul întocmit.

Din înscrisurile depuse la dosar rezultă că acestea respectă dispozițiile art. 6 din Legea 82/1991, pct. 119 din Regulamentul de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991 aprobat prin HG nr. 704/1993 și pct. 2.3 și 2.4 din OMF nr. 306/2002.

Apreciind că nefiind dovedite ca neconforme înscrisurile avute în vedere de organele de inspecție fiscală nu se impune analizarea și a celorlalte motive de recurs invocate de parte respectiv temeiurile legale în baza cărora s-au stabilit sumele datorate, termenul de prescripție sau modul de calcul al accesoriilor.

Prin Decizia V/15.01.2007 a ICCJ s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în aplicarea dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. f) și ale art. 145 alin. (8) lit. a) și b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și ale art. 6 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată s-a stabilit că:

„Taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea TVA.”

Se constată că facturile analizate nu intră sub incidența Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, ele fiind anterioare. Documentele justificative prezentate se verifică dacă conțin sau furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii și nu la o dată ulterioară când se efectuează controlul sau când intră în vigoare alte reglementări legale.

Pentru toate considerentele arătate Curtea în baza art. 312 alin 1 Cod procedură civilă raportat la art. 304 indice 1 Cod procedură civilă urmează să admită recursul declarat de reclamanta în fața instanței de apel împotriva sentinței civile nr. 178/AF/19.11.2008 pronunțată de Tribunalul Brașov în dosarul nr. 2008/11.11.2008 și să modifice în tot sentința atacată cu consecința admiterii acțiunii reclamantei

Văzând și prevederile art. 274 Cod procedură civilă și faptul că recurenta reclamantă nu a solicitat cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Admite recursul formulat de reclamanta în fața instanței de apel cu sediul în mun. Brașov, în fața instanței de apel cu sediul în mun. Brașov, județul Brașov împotriva sentinței civile nr. 178/AF/19.11.2008 pronunțată de Tribunalul Brașov-Secția comercială și de contencios administrativ în dosarul nr. 2008/11.11.2008, pe care o modifică în tot în sensul că:

Admite acțiunea formulată de reclamanta în fața instanței de apel în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală a Finanțelor Publice Brașov cu sediul în mun. Brașov, în fața instanței de apel cu sediul în mun. Brașov, județul Brașov

Kogălniceanu nr. 7, jud. Braşov şi Direcţia de Control Fiscal Braşov cu sediul în mun. Braşov, B-dul M. Kogălniceanu nr. 7, jud. Braşov şi în consecinţă,

Anulează Decizia nr. 1000/2000 emisă de Direcţia Generală a Finanţelor Publice Braşov şi în consecinţă,

Anulează Decizia de impunere nr. 1000/2000 şi Raportul de inspecţie fiscală nr. 1000/2000, emise de Direcţia de Control Fiscal Braşov.

Ia act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Irevocabilă.

Pronunţată în şedinţă publică, azi 09.06.2000.

Presedinte,

Judecător,

Judecător,

Clara Elena Ciogăre

Ecaterina Butnariu

Grefier,

SECRETAR GENERAL AL JUDEȚULUI BRAȘOV
SECRETAR GENERAL AL JUDEȚULUI BRAȘOV

